

Sota la Creueta

Apunts de literatura i arts

DIJOUS 16 DE MAIG DE 2013

SEGUIDORS

PAÏSOS DE PAPER: A PROPÒSIT DE LA CRÍTICA

Hi ha diverses maneres d'afrontar la crítica literària, però per resumir, i a grans trets, hi ha un corrent que assumeix una certa tasca de fiscalitzar la producció, la de posar èmfasi en les disfuncions de la creació literària en perjudici de les troballes i les virtuts de l'obra. En favor d'aquesta visió la recerca de cànons literaris més exigents i rigorosos. Passa que, com bé diu el crític **Francesc Calafat** en el pròleg de *Països de Paper. Notes sobre literatura* (Editorial Afers, 2013), que d'això va aquesta entrada, "(...) la virulència, sense filtres, pot convertir el glossador en un fiscal contumaç (...) cosa que li faria perdre de vista els altres papers del judici".

En contra d'això, prossegueix, "(...) no és cap idea descabellada concebre els escrits com un joc de contrapesos que, segons com i quan, es poden decantar en una direcció o en una altra. Un crític ha de descriure i ponderar allò que llig, però procurant que el més important no siga la part valorativa, perquè una crítica decantada només cap a aquest costat, amb l'elogi apegalós o amb la falç en la mà, pot ser un pastís o una sagnia, però pot tenir poca rellevància". Aquest criteri ha estat al llarg del temps el principi rector de la llarga tasca de Calafat com a crític i comentarista literari que, de forma oportuna, s'arregla en l'antologia abans citada. Crítiques, conferències o textos dispersos, en bona part pertanyents al suplement literari d'*El País*, *Quadern*, però també a *El Temps*, *Caràcters*, *Avui*, *Ínsula* o *l'Illa*, entre d'altres.

El volum incita i enriqueix la lectura d'obres dels nostres clàssics, als quals se'ls dedica bon part del metratge, però també serveix per conèixer obres contemporànies que resulta enriquidor afegir al disc dur, algunes editades ja fa un temps, complint el que ha de ser, al meu parer, la tasca primordial de la crítica, donar a conèixer els llibres que paga la pena llegir. Calafat condueix el vaixell per aigües no tèrboles, amb una prosa bon part del metratge, però també serveix per conèixer obres contemporànies que resulta enriquidor afegir al disc dur, algunes editades ja fa un temps, complint el que ha de ser, al meu parer, la tasca primordial de la crítica, donar a conèixer els llibres que paga la pena llegir. Calafat condueix el vaixell per aigües no tèrboles, amb una prosa eficaç i llegidora, que no obstant això no deixa sense apuntar els déficits i carències de les obres en anàlisi. El crític, a més, sol oposar a la nostra literatura uns altres referents, en un joc d'espills no sempre afalagador per als de casa.

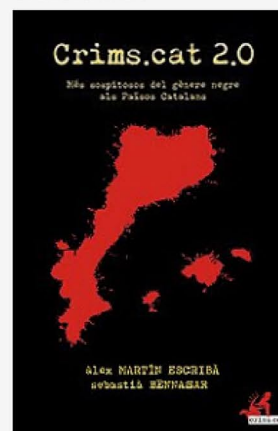
En acabant, la visió global en llegir el llibre és que els nostres clàssics sostenen amb suficiència les comparances amb les obres coetànies. Però la poesia i, sobretot, la narrativa actual, tot i els progressos i l'aparició d'un cert número d'obres notables els darrers temps, són el fruit d'una literatura encara en construcció, no del tot sòlida, vacil·lant, malgrat les bones veus que presenta. Un "sí, però...", constructiu i engrescador, però també realista. Fet i fet, el llibre serveix per avaluar la tasca d'algú que, no debades, és un referent crític a casa nostra. Algú que ha fet la seua faena: sense estridències, alié a una certa crítica egocèntrica i autoreferencial, però que no deixa d'assenyalar els buits. Fent crítica, també, i això ja és una interpretació meua, per omissió. Tampoc és que siga important això: allò rellevant és que *Països de paper* és una incitació a la lectura. A les bones lectures. Com el mateix al·ludit escriuria, objectiu acomplit.

EL MEU NOM NO ÉS IRINA

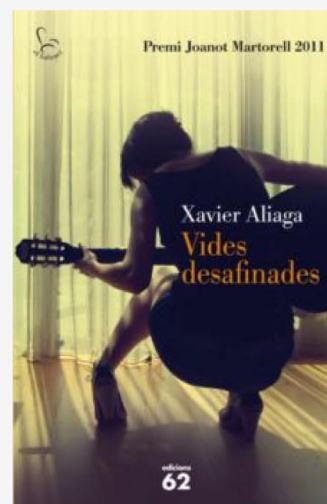
ANDANA EDITORIAL, 2013

CRIMS.CAT 2.0

Editorial Alrevés, 2013

VIDES DESAFINADES

Edicions 62, 2011